

dan miħuř / *autodafe*

Colecția EURIDICE

Ilustrație: Mugur Grosu

dan mihuṭ

autodafe

Pontica 2008

© pontica
ISBN 000-0000-00-0

pentru Marta

Auto

o încăpere din viața lui ivan denisov

mă închid perfect între ziduri, igrasia îmi face
imaginea să-mi semene
mai bine decât oglinzile. pete alungite și simple
cu o viață
lipsită de limbă. aici trăiește un bătrân
de fiecare dată când
bat cu pumnul în tavan există un fel de
dumnezeu care-mi întinde o bucată de pâine
o mănânc toată deși mă înec la fiecare
înghițitură
nodurile din gât opresc glutenul și-l dirijează
cu fanioane spre un macaz
liniștit, spre lanțurile care păzesc nedreptatea
din propriul corp

când dumnezeu mi-a spus prima dată *șuhov*
l-am privit ciudat. m-am
așezat jos și nu m-am mai trezit până când nu
mă simțeam păcătos
întins pe doi pereți. pe ceilalți doi nu dormeam,
sprijineam pe zid
asemănările cu sfinții, haina lipită mai mult de
culorile cenușii ale
desfrâului decât de carnea mea, ritual meu tăiat
cu fierăstrăul

și împărțit. cui, doamne? și mi se dădea pâine
mai multă

seceta a lăsat în iarna aceasta zăpadă pe la
încheieturile gurii
lumânările ard cu pocnet, ochii deschiși privesc
degetele
cum fumează părăsite. un fir de tutun ca un
corb pe linia buzelor
de ce îmi revine această imagine a unei guri
imense, o gură de fumător
distrusă de scorbut. o gură care se strâmbă
se urâtește ca și cum
ar vrea să rostească. tu nu ești *ivan denisov*,
ești mai puțin

dar tu fumezi, doamne? n-aș râvni să-ți aud
povestea. ar fi prea uman
să locuiești cu mine în aceeași criză religioasă în
care mă zbat
de când am împărțit pereții ăștia ca pe o cruce,
ca pe un gol
nici nu mă zbat să aud cum picură cuvântul tău
și nici toate cicatricile
toate vindecările pe care mi le-ai împrumutat
pentru un timp
ca să știi că între acești pereți nu se moare
niciodată

ziua medusei

nu înțeleg cum se formează toate aceste
distanțe
sau apropieri. văd doar oameni care merg și
fac semne
în tăcere. sau oameni care simți că au în ei ceva
ce îi face să nu se apropie. să nu se atingă

aveam alt fel de a ne îmbrățișa. când mă
apropiam de tine ți se deschidea
un sertar în care găseam apă sau fructe
prosoape curate pe umerii goi
sau o bucurie într-un vas curat. ne cuprindeam
deasupra obiectelor pentru ca apoi să stăm
pe ele
în echilibru și să povestim. apoi ne mâncam

nu m-am gândit niciodată la tine cum mă
gândesc acum
când văd oamenii care-și desfac brațele
sau doar
le țin agățate de atingeri. resorturi moi îi împing
unul în altul
privirile lor taie. când te voi vedea apropiindu-te
îmi va fi teamă să nu încremenim. să nu te mai
ating niciodată

algos

când nu pot face un lucru e mai bine
să nu-l las să pătrundă pe sub piele. mâinile
pot intra după el prea târziu, găsesc cuibul, oul
rece și strâng
cu toată puterea dar nu se sparge
efortul lasă venele să explodeze, gălbenușul
se împrăștie, lovește cu putere carnea și carnea
e cea care mă calcă-n picioare
simt lucrurile alergând prin piept
o dezordine dureroasă se prelinge prin oase
și degetele se lungesc
mă prind cu dinții de lucrurile dinafară
abia atunci nimic nu se mai mișcă

pot să merg prin mine în vârful degetelor
mă-mpiedic de funiile de rufe pe care stau
la uscat
un fel de oameni. simt c-am intrat în mine
ca și când aș vrea să fur, să preacurvesc, să
ucid oamenii mă privesc leneș, mă lovesc
cu un fel de aripi
mi-arată cerul, se-apropie o furtună cumplită
zâmbim

când nu pot face un lucru e mai bine
să așez corpul într-o liniște care durează
pun capcane peste tot. orice m-atinge e prins
într-o strânsoare ce nu mai lasă decât infirmilor
o cale
de-a scăpa

să ne întâlnim pe un teren de golf

exersez umilința de câțiva ani, pentru tine apar
dintr-o grădină cu ceață și nu privesc fața
sau ochii decât când sunt sigur
că există o densitate a imaginii, a înfățișării
tale. trecerea la emoții
involuntare și covorul de iarbă îmi dau
o siguranță naivă într-o curgere stridentă spre
limita percepției corporale. punga alburie
în care îmi închipui că ne întâlnim mă lasă
să fixez genunchii în pământ și să văd ce se
întâmplă dincolo de ceață

avem nevoie de spații izolate, de stepe sudate
pe etaje în utilitarismul din mine
câmpiile sunt terenuri de golf suspendate
solitudinea aduce șoapte, icnete de la cel ce
lovește mingea albă
deasupra sau dedesubtul meu

înțeleg umilința cum înțeleg aceste lovituri
rotunde. gol, respir sub
tirul grăbit, cuvinte, solzi, fragmentele de oase
înfipte în piele
tăiem animalul singurătății. a crescut prea mare
și ne e foame

forma îmbrăcată a corpului o simt
ca pe o întâmplare irațională, nu știu de ce
modulațiile
creează un spațiu de rezonanță prea mare

azi ne-ar fi trebuit cuvinte simple
retragerea e o frică de amplitudine
degetele în urechi, ochii cârpiți strâns
și gura la fel
respirația în mine, o hulă care poartă
jghebul inutil al ambarcațiunii

poate, pe undeva, o voce strigând
ahab, cei fericiți privesc dragostea ca pe
o umilință nesfârșită

somnul e doar un întuneric cu ochii deschiși

am s-adorm acum. cineva să mă zgâlțâie
când ajungem să țină copilul de mână în așa fel
încât să aud cum somnul
meu îi străbate pupilele umede, cum palpitația
inimii se lovește de el
ca de-o cutie în care mi-am pus
prea puține lucruri
fețele noastre vin spre lumină ca urechile
unei cobre
dormim strânși unul în altul și respirațiile
se ridică pe copitele din spate
strivesc sub ele strugurii necoptți ai tresăririlor
cine vorbește în somn se lungește
peste cei adormiți
și mai bea o gură din întunericul ce se ascunde
în noi. am s-adorm
să nu băgați de seamă că nu știu să visez, doar
întorc membrele pocite
prin umezeala de sub privire, rotesc gemetele
ca pe limbile
veninoase ale fiarei ce obosește de-a lungul
trupului

nu vă uitați că ochii rămân deschiși
să nu credeți
că m-am trezit și să mă lăsați întins
în copilul ăsta
ce nu se mai termină

lolita

nici azi nu am nimic de făcut, rup hainele lolitei
sub ele găsesc o cameră plină de igrasie
frigiderul cu bilețele în care mi se spune
ce să cumpăr
să arunc, cum ar trebui să curăț
câteva indicații pentru tortură scrise apăsate
pe ziduri

nu mă pot curăța, n-am răbdare să văd
cum obiectele vechi
se fac albe, un fel de oase pe care se sprijină
carnea
ochii cu măduva întunecată. stau mult timp
nemișcat
vene duc sângele în inimă ca într-un coș
de gunoi

știu că dacă stau întins mă gândesc din nou
la amănunte lipicioase cu nervuri tari înfipite
în piele
sunt o ciupercărie în care spongii trăiesc
prea mult
iarba a crescut atât de înaltă încât lolita
se va rătăci

madness cream

nebunia are armături izolate
o civilizație a ciorapilor
ruptji trebuie adaptată la standardul unui domn
elegant, un gentleman pe eşafod, o față tristă
pe țarm. trec peștii prin plasele de pescuit
instalațiile polifonice din acvariu șuieră
descriu moartea ca pe o cremă
de legume mâncată pe stomacul gol, mânjită
pe corp degetele de la picioare ies prin ochiurile
unei tinereți lugubre
dimineața suflă ca un delir cald, nu are nici pic
de oțel, nici măcar senzația pură
urăsc amestecul, mă face să mă gândesc la
iubirea în care s-ar cuibări toate femeile
o baie de cenușă, condiția goală a capitulărilor

cred că atunci când îți pierzi mințile e ca o zi
când înoți spre larg
apa se întâmplă să fie prea caldă, te auzi strigat
de tine și căldura
depășește banchizele nervilor, iei un pește
și-l înghiți, un dejun orgasmatic
se rotește mai repede, mai repede
taifunul e un prieten cumsecade
care întinde mâna
în palmă are un lucru râvnit, o identitate
metalică partiturile nevrozelor sunt clare
o vioară de zinc împrăstie
primele sunete pe înțeleșul tău
marea e o venă capilară

breathe! (are we alive?)

saturația vine când te rotești, lumea
până la genunchi
oamenii până la brâu
o mocirlă atinge pielea cu un scâncet rupt
te zbați mai mult, îmbătrânesc ca o strachină
de lapte

dacă te rotești cu mine în acest aluat
așez mâna pe piept ca un gest inutil
lângă palma ta

devenim din ce în ce mai groși, mîlul acesta
deși nu e făcut să se întărească
ne va ține aici mai mult

cu cât ne vom zbate mai puternic
toată forța se va duce pe câmpie
pe care am merge
numai dacă m-ai lăsa să mănânc cu mâna
din aluat. mi-aduc aminte cum se frământă
în mine
încet, mai încet
și se întărește piatra care simte tot ce-mi spui

blossom into hate

din aceeași ură care privea din mama, într-o
deschizătură a dealului
săpasem o groapă în care să pun tot ce o
supără. simțeam în fiecare dimineață cum
împărțim ura ca pe-o pâine prea mare
iar ochii noștri de animal îmblânzeau acest
obraz frumos
mă lăsa să aștept să crească bobocii florilor din
frunzele care ne mâncau grădina. pe ascuns
le retezam cu un zâmbet
de care oamenii fugeau, puneau mâna la ochi
și-și străpungeau
trupurile ce mai păstrau un freamăt vegetal.
osia simțurilor ce se întăresc în noi vine
din flori, îmi spunea o voce a mamei
dar eu cum să înțeleg graiul săpat pe fața ei?
atunci spuneam foarte rar
mamă, mi s-a părut chiar că uit să rostesc, mă
rostogoleam prin petalele moi, prin mirosul
narcotic al clorofilei revărsate
chiar dacă mânia ei se îndrepta spre mine ca un
semn blând

n-am știut de ce nu-mi vorbea când tăiam flori,
nici de ce întorcea ochii de fiecare dată când
vedea semnul morții lor pe trup
mi-a lăsat doar puterea ei de a înflori când nu
te aștepți, privești un loc sau un om care nu ți-a
spus niciodată nimic și din el cresc lujeri
apoi pumnii misterioși ai florilor

cărămizi și conserve

mi se explică tot, eu nici nu pot scoate o vorbă
un malaxor
îmi sucește măruntaiele zi după zi. balastul
se-amestecă
se aud icnete la fiecare pocnet
hârâit de fierăstrău
intestinele se strâng, crapă, explicațiile se scurg
în sânge

tot timpul trebuie să aflu de la alții câți bani fac
ce să termin din cele începute ca să fiu
un fel de lumină
pe care am primit-o, tata mi-a deschis gura
ca unui guguștiuc
și mi-a suflat în plămâni o chestie albă
o îndemânare
de lăcătuș mecanic sau de strungar după ce
mi-a privit palmele, da, numai palmele
nici măcar ochii
îmi spun că e târziu, că tata n-a vorbit la timp
în fața
bunicului imediat după front
sau după colectivizare
că anii ăia de foame și privirile mele tâmpe
la pungile cu daruri de la moș crăciun
pentru copiii colectivizatorilor
nu sunt decât cărămizi pe care le tot pun una

peste alta
ca să ajung la o poliță mai sus când visez
că am spart zidurile reci ale magazinului din sat
că apuc de pe rafturi
tot ce văd, toate dulciurile învechite, conservele
cu pește și că înfulec, privesc mârâind
la prietenii mei firavi și înghit cu oase cu tot
abia răsuflând
aceiași pește de parcă grădinile năpădite
de buruieni ar fi un ocean, câțiva săteni ar sta
cu parii și cum ridică
macroul capul din bălării, pac, la conservă cu el

mi se explică deodată, tatăl și bunicul vorbesc
continuu
sunt doar un capac așezat peste ei
ca să le înăbușe strigătele
sau zgomotul teslei ca o toacă. nu înțeleg nimic
dracu' știe ce mai construiesc ăștia în mine
o casă în care
nu știu cât vor mai apuca să stea
să se privească, să tacă

blind days

n-am văzut nimic. eram orb ca un cățel de
câteva zile. tu sângerai
tot ce știam despre asta nu mă ajuta să mă
ridic înăuntrul umbrelor
să tai mersul prin toate lucrurile în felii și să
privesc mecanismul care ne face atât de
perfecti, atât de supuși unei ordini reglabile
împrăștiați ca o mazăgă ce nu ne face mai fericiți
în canicula verii

un pumn de gâze zbura spre răcoarea din noi și
se pierdea încet
fredonam o melodie a mâinilor, a limitelor pe
care nu le înțeleg până când sângele se oprește
cu tot aerul din el, cu toată forța pe care o dăm
atingerilor leneșe ca să devină o furtună scurtă
care schimbă toate legăturile dintre mine
și rănille ce nu se închid

eram orb, așa sunt și azi. ochii s-au deschis
largi, se vede golul
în miezul lor neobișnuit cu flacăra scurtă
a morților care se petrec
fără să-mi dau seama, mă trezesc
din amorțeala unor zile reci
cu o căldură insuportabilă, mă strânge
până se scurge orbirea
într-un pahar prea lung, un pahar învelit în
carne și nepăsare

purple good morning

cămașa de forță

azi m-am trezit fără să simt nimic
nici să gândesc nu mai vreau
știu că reacțiile cu ritm necunoscut vor persista
ca un perete vâscos
mișcându-se la fiecare vibrație
doar un zgomot de fond lipicios va țâșni
din piele oamenii care vor trece azi
pe lângă mine vor lua
pe tălpi și vor umple orașul de bale

tremurul agresiv ce vine din exterior mi-l pot
explica și zilele calde
fâșiile sterile pe care le înfășor în jurul corpului
seamănă cu zâmbetele unui orb

încerc să nu ating nimic dar
indiscreția gândurilor se întinde ca un strat
de unt pe obiectele de la micul dejun

și dintr-o dată simt prea mult
poate distorsionat. se strâmbă pielea
și valul de pământ
de sub ea mă apără stângaci. azi cred că
voi purta ceva alb
o cămașă de bumbac lungă, stupidă
legată la spate

falling into no sleep

mă smulg din insomnie, obiectele
mi se par mai mari
rigiditatea lor îmi dă senzația de clopot
un *aqualung* medieval
sau o existență ca o curbă a lui gauss deasupra
creștetului meu
mi-e sete. mă gândesc la prietenii mei, la setea
care devine
un alt clopot în care bat cu limba uscată dar
nu se-aude
mai nimic. aș da pe gât o *tequilla*, apoi o oră
în fotoliu cu capul
dat pe spate, fără cafea, fără țigări
doar să simt toxinele
din sânge, otrava scursă prin țevăria venelor
moleșeala ca
o pată mărindu-se într-o pânză. asta e poziția
mortului

poate și ceea ce simt e la fel dacă n-aș ști
ce se risipește
prin mine, o energie latentă cu sclipiri de inox
o stare
care grohăie ca un animal în căutarea hranei
și cu toate
astea sănătatea mea devine din ce în ce
mai bolnavă

nici vorbă de moarte, îmi plac orele astea

în care mă părăsește
curajul de a face orice. mi se trage
de la apusurile prea multe
de la pendularea soarelui prin mațe
hipnoza aceea
care-ți întunecă mintea până la miezul nopții
apoi veghezi
pupilele se măresc și privesc fix, dacă atunci
te-ai mișca

ți-ai da seama că încă mai respiri
dar în jurul nărilor
a apărut o culoare stacojie, aceeași pată
care-și deschide
aripile într-un zbor strident, chiar dacă n-o vezi
te simți cuprins
sângele vibrează până când renunți
să mai gândești la fiecare senzație
ca la o altă dimensiune a corpului
în fond nu vei fi niciodată pregătit
mi-e sete, prieteni, foarte sete

masa orbilor

“mai bine o cină cu prietenii
decât o familie uriașă”
the severed garden, doors

fâșia ridicolă pe care se întind dorințele de asalt
o destinație a catafalcului, abia intuită
pune limba pe măruntaie, le desface și presară
lucruri pe care le vrem spuse
într-o conversație cu propriul creier, o glumă
hamletiană cu mâna ce împinge trupul
într-o groapă comună
a celorlalți, cei cusuți de panică
salvați de formol

eu nu sunt real
nu mai las nimic să se lămurească
acopăr ce-mi transmit ceilalți cu o pastă
care desparte
răul meu de o bunătate generică. realul e
al femeilor de plastic
ele nu consumă energia, nu întind mâna
să fie mâncată
dar spun lucruri pe care le ascuți încântat,
atunci se simte liniștea cu care nu mă
obișnuiesc

o masă din care rup împreună
cu familia celor slabi
pentru a deveni sănătos, o masă fericită
cu picioare de carne, o deplasare

spre zona atrofiată, mută
asta-mi amintesc cel mai bine
și dinții tari mușcă din mine. ce altceva sunt
dacă nu hrana
zilnică a celor deghizați, încremeniți în vase de
apă
aruncați în amintiri calde, săpunate

mă împachetez în real, o lume a orbilor cu
multe pleoape
pipăie și iubește atingerea izolată
în afecțiunea ei

pachetele ajung totdeauna
la o destinație cunoscută

night of the mole

e noapte chiar și-n fotografiile privite, o noapte
în care migrenele nu consumă medicamente
sau ecranul monitorului îmi lărgeste fața
până o transformă într-un joc
de-a *saint fuck you*

întreabă-mă și-ți răspund, sunt un cetățean
cumsecade al perioadelor
tale tulburi. eu știu să ridic ochii către toate
cuvintele spurcate
și să nu mi se vadă cearcănele. să te întreb
despre insomnie sau
despre cârțițe? cârțița este o formă
de a câștiga timp
de a aștepta într-o groapă să treacă oamenii
care te caută
să meargă către găurile de șarpe și să se
întoarcă dezamăgiți
să tot penduleze între cele două găuri până
când văd un animal mare că se apropie
cu un pahar de apă și cu o pilulă
it's time for your medicine baby! fuck you!
dormi?

dar nu dorm, încă nu. privesc paharul cu apă și
mizeria de sub unghii
de multe ori îmi vine să-ți spun, în mă-ta, până
și un criminal trebuie

să se curețe sub unghii. ai o față de duhovnic.
n-am fost niciodată la unul
dar asta-mi inspire. oricum, aș fi tăcut
în preajma ta, după o vreme
ai vorbi tu, sunt sigur că nu te-ai mai opri, când
ți-ai termina cuvintele ai continua cu rosul
unghiilor. te-ai opri la mizerie, toți
ne oprim la mizerie și înghițim în sec. saliva se
strecoară printre dinți
un gust acru năvălește din trahee. toate scenele
din creierul tău
modul ridicol în care joci aceste întâmplări cu
vocația unei actrițe naive care confundă arta cu
încăperea în care și-o trage
ore întregi până uită de ea, până o dor cracii.
apoi ți-ai frânge
mâinile de tristețe. te gândești des câți copii
sunt răpiți? nu mă gândesc niciodată. îți privesc
fața descompusă de ură și zâmbesc
noaptea goale le folosesc pentru a-mi închipui
cum mă fugărești
pe străzi în ciorapi și-n halat de baie cu un cuțit
în mână, când mă
ajungi mă implori să-ți vorbesc. știu, ca toți
marii criminali suferi
de singurătate. deschide gura. ia paharul cu apă
și pastila, te vei
liniști curând. vei pătrunde în tine ca o cârțiță,
vei scoate mizeria
afară sub mușuroiul somnului. în noaptea asta
poți muri de bătrânețe

season of the wolf

în tot acest timp n-am avut
decât o femeie fără față
aștepta trenul aproape de șinele lungi
doar cu o pălărie plutind în vânt și degetele
căutând părul s-a prăbușit într-o vară
în fața răzoarelor cu petunii, era prea
cald pentru umbrele care se întindeau
spre balansoarul gol, rezemat de grădină
între apă și lumina pâlpâitoare

toată insula a fost țesută de o mână sigură
după ce infidelitățile
săpau vizuini, se strângeau toți la balul
de sub ulm. un lup cânta ca un bărbat prin care
se vedeau urmele de pietriș spre prundul alb
și bărcile părăsind, spre dimineață
felinarele balului

am tăcut mereu, povestea nu e decât o gaură
care se deschide la miezul nopții. gâtul dispare
în ea, fața de lut se apropie și mă sărută. văd
prin golul acesta prea multe albine ce strâng
mierea în fagurii trupului, apoi o scurg în oase
până se umple întunericul. urlu după un timp
când un tren lasă în urmă doar o umbră și
coastele suieră printre vocile pierdute
grădina se clatină, pare să cadă
întind mâna și adun câteva lucruri uitate

Da

father's night-mares

spaima e cel mai bun lucru care mi se putea
întâmpla în seara asta lipsită de întâmplări
prima clipă, m-am gândit că pot să adorm
într-o liniște prin care numai scrâșnetul roților
de tren să se-audă brusc și bocancii
soldatului pe creierul tumefiat
cu o foarfecă mai tai din somn, din pat
din șira spinării storc o lămâie peste fața
scufundată în muțenie ling sarea de pe mână
și sorb brusc amestecul

de câte ori era să-mi înghit limba în copilărie
când deliram, desculț prin zăpada până la brâu
prin lanurile de grâu ale coșmarurilor
sub mâinile celor care mă țineau ca pe
o vietate destul de rapidă prea fragilă
pentru genul acela de acțiuni reci
cu ochii țintuiți la un ceas al pierderilor
de memorie

tata mi-a spus glumind că am ucis. Urmele
pe albul paturilor îmi strângeau frica în plex
privirea mi se desprindea de lucruri
și rotea în aer litere de-o șchioapă
care descriau exact locul crimelor
o mulțime de amănunte despre cei uciși dar nu

el nu era tatăl meu care îmi aducea a două zi
ceaiul și îmi rupea fața cu mângâieri, ci doar
un tată al somnolențelor

brasilia

femeia lui le corbusier

oraşul

liniile astea duc spre cea mai mică
dereglaire organică
mirosul ca o pudoare a intersecţiilor inversate
răcoarea semafoarelor ce se rotesc precum
floarea soarelui şi notaţia egală
a domnului *balzac*
pe scara elicoidală, caninul feroce al movilelor
singure, baloturile clădirilor răsfoind în taină
propriile proiecte

se zăreşte de sus tot oraşul
construit sub noi

într-o noapte le *corbusier* a visat o femeie

arhitectul e din mai multe bucăţi
din gemete fragile precum sticla ce pocneşte
între stâlpii de oţel
holurile lungi, secţionate între dinţi şi creierul
întins urbanistic
iar mobila trupului e atât de comodă

într-o noapte le *corbusier* a visat o femeie

erai dreaptă până când nu te-ai mai văzut
și, doamne, cât te prindea de bine rochia
ca o cupolă
coloanele picioarelor intuite
sub nava liniștită a trupului
arcadele complicate trecând prin toate străzile
parcă întreg orașul era sub febra ta
prins în mirosul proaspăt de ciment și nisip
în fierul beton al mâinilor tale întinse
precum brațele macaralelor care te clădeau

am urcat prin tine până când m-au lăsat
picioarele
și sufletul vrăjit de măruntaie, de zidurile mate
de spațiu
și nu era nimeni
erai goală

uneori cred că încă mai urc
dar nu sunt sigur că în câtva timp
am ajuns sus
am urcat până când am văzut cerul
deasupra
iar de-acolo m-am aruncat în gol
în construcții

de ce plecând de la tine nu ai reconstrui tot
până și basca lui *dali* aruncată într-un colț
poate fi o altă clădire
până și ficatul meu sau inima, privite îndelung
și din diverse perspective pure
ar putea fi *brasilă*

never ending

fiecare zi merită să rămână cu o cârpă în dinți
când mușc, când vorbești despre locuri
în care nu mai încap, e o simbioză transparentă
a corpurilor
drumurile duc descrescător
spre terapia cu fructe
adică-ți întind vasul mare și tu iei, rupi frunzele
te ascunzi în fructul abia deschis
numai să nu te vadă paznicul fără voce
un paznic tăiat cu foarfeca din cartea de colorat
dat cu galben
care stă atent, atent până când
merele din grădină
nu mai au viermi și poți aștepta în voie
nu-ți mai roade carnea nici un dușman
un lucru e sigur, dușmanii au chei potrivite
ochii sunt în ajutorul lor, vopseaua sau noroiul
de pe fața noastră nu e de la
cățăratul pe trunchi
frica ne împinge, ne saltă pe vrej, deasupra,
ziua ajunge să fie o casă cu multe etaje, fiecare
locuit de femei care râd întruna, mănâncă
resturile de la masa noastră apoi ne târăsc
în camere răcoroase

marta

nu știe să se agațe de mine, ea vede toate
lucrurile din interior, din sâmbure, ea strânge

cu furie golul
prin care trec sudori, cuvinte, uneori
prin zăpada dimineții, mi se pare că
e doar o depărtare
mă lasă genunchii și, în cădere, mă agăț de ea
de râsul cu atâtea fețe, de un fel de ură ce stă
în hainele ei și tace, scrîșnește
până într-o zi
când niciunul nu vom mai avea ce face

rust

o expresie nu ține mai mult decât un film de
scurt metraj
fața ta e o pânză și dacă nu se vede textura
mă gândesc că nu te deșiri
nici chiar expresia de-acum nu se topește
ochii nu îmbătrânesc, un tremur îi duce
într-un colț
ca un păianjen din care simțim că facem parte

no funeral in my mind

până la o vârstă e ușor, ai părinții
aproape, un calorifer fierbinte, o mână de copii
murdari
în fața blocului, ai și despre ce să povestești
nu sari din pat în toiul nopții să cauți
un preț mai mic pentru fiecare moment
în care te poticnești
sau, dacă te strângi în colțul canapelei, simți
căldura aceea la spate, un petic de stofă
se lipește
de piele

dar te strângi, forța devine un punct
un vârful de fascicul în care stau toate
gările, parcurile, scările
toate diminețile însoțite de frig, poate frumoase
și greșeala mereu în spate, într-un rucsac
mereu îmi venea să renunț
să-i văd cum o mai duc
un ceai sau doar un umăr lângă ei

știu mai bine ca tine cum e să urci scările
cu o ciorbă caldă. număram treptele
mi-era frică să nu te împiedici
și să rămân nemâncat, apoi mă lungeam
în sacul de dormit
la câțiva metri de tine, între noi doar cimentul
nici măcar o mamă nu ne-ar fi putut apropia
mai mult

the great cold

frisoanele vin întruna, stările de răceală
mă golesc
corpul a rămas o urmă care mă trădează
în fiecare zi
a acestei ierni pustiite de ura zăpezilor
de respirația
ce încearcă prea des să prindă gheață spre tine

e bine să ai un om în care să stai cu iubire
un fel de chirie
să-ți spună: te iubesc, intră în mine
măcar până-ți trece
să scoată lucrurile dureroase din tine
oasele de exemplu
ai răcit până la oase și nu mai sunt bune
nu e nimic
se găsesc altele, alții au forme mai ușoare
de gripă
de iubire, suportă un transplant, chiar vor țipa
de fericire

cusături acvaticе

hipnagogică

oamenii care se îneacă sunt pescuiți de pești
și scoși din lume
caută aer cu gâturile lor fragile și, când înghit
prea mult, nu se mai zbat
ar trebui ca peștii să învețe alt cuvânt pentru
această moarte
ei nu stau să privească

spaima are ochi geometrice și inima ca o insectă
ascunsă sub colțul
apropiat, spaima știe câtă ață să înfășori în jurul
trupului pe care-l vrei
dar nu chipul care stă deasupra malului
și numără firele
doar rădăcina tăcută a acestor închipuiri
se agită

un copil care se joacă cu păpuși vede
ce e înăuntru și povestește
cu ață neagră, leagă povestea de maluri

înot prin ceea ce-mi închipui că e apă
și nu-mi plac
poveștile cu miros de nisip în care trebuie
să înoate ceilalți oameni și celelalte spaime

pentru a putea fi pipăit, azi

vă voi spune o poveste
cea pe care vreau s-o aud
ca un dans de femeie într-o lume scăpată
de sub branhii
întinsă peste respirații și cuvinte

dacă privesc în mine povestea are noduri
copilul are noduri
chiar și scoarța de pe care se citesc rândurile
rarefiate ale celor
care lasă ultimele cuvinte pe o imagine umbră

vreau să fiu un copil care trăiește în apă
scoate povești din păpuși
nu privește cum se zbat oamenii iar ața
nu-i coase
burta după fiecare alt copil scos
în mare

jupuirea taților

mi-am pus în cap să tac azi și, cu toate că
n-am scos un cuvânt, e din ce în ce mai ușor
un capac pus pe oală și-n rest
fluieratul vesel al unuia care a tăiat un animal
și-l jupoaie în liniște
cu zâmbetul unui om bun sleit pe față

pielea lui este bună crudă, se lipește bine
de pielea ta
aburul poate intra mai ușor în carne
asta e o tăcere mult mai îndreptățită
apă fierbinte turnată în intestine

presiunea aburilor
e o minunăție pe care n-am spus-o nimănui
liniștea e o jupuire pe dinafară, apa ajută
să văd unde m-am găurit, cum mă pot arunca
în cârlige
un burduf ce strălucește în soare sub muștele
care cântă muzica aia interioară, muzica unui
sistem eficient de pompare, de presiune,
creierul ar putea să cedeze

al lui gheorghe a cedat lîngă un butuc
jupuisse mielul, privea carnea roșie și-a căzut
tații ăștia nici nu știu când să cadă
o fac tocmai când
animalul trebuie fiert sau fript bine
pentru pomană

moartea e o ficțiune a degetelor

amănuntele sprijinite pe degetele mari
privite lung cu gândul la acest racord delicat
între ceea ce știi despre tine și opțiunile reduse
în față ai mortul și senzația indusă
de a apuca spre direcțiile pe care le dai celui
mai aproape mut

când se moare impersonal, ascunzi lumânările
dai foc hârtiei de scris și holului mare unde
se-adună toți la veghe ca într-un intestin
sau o inimă construită de-un zidar orb
voi nu știți că astea sunt casele care mor
din prima secundă a cimitirului
dintr-o batistă tocită a bătrânei chelărese
ca într-o frică de ficțiune
sub seul lumânărilor

și tot strângi până când se zăresc
oasele și lumânarea
după ce ai privit la mort și la degetele
împreunate în jurul boțului de ceară
ale amândurora

mortul arată și el mâinile numai că degetele lui
au închis direcțiile în culoarea vânăță

în batistă și în frica de ficțiune încheiată azi
cei reci nu vorbesc despre
desprinderea degetelor tale din ale lor

vinovații ucid din nerăbdare

e vorba de forță, fiecare eșec are harta lui
un alt om jupuit pe oasele tale dă o imagine
exactă a drumurilor parcurse cu furie, iar acum,
când nu mai am multe de spus, nimic de
suportat în frivolitatea
mișcărilor vopsite pe corp
văd mai clar, dispare chinul protector

am savana aproape, un desiș de remușcări
îndes tortura în gât și respir ca acasă
deși nu pot umbla gol
ca un vânător african. mi se pare simplu
stau în praf, nădușesc, orgoliul e un om uscat
lângă pielea mea
fiecare ghiont îmi lasă urme albe, strâng craniul
în chingi și trag după mine acest peisaj

îmi ocup locul fără proteste, poate nici nu ți-am
explicat cum
te vânez. sunt mulțumit de alergare
de anvergura brațelor
de loviturile care învinețesc sternul, îl frăgezesc

mă antrenez dimineața când nicio obsesie
nu s-a trezit, când tu calci hainele
le împătorești și verifici să nu aibă urme
să nu te gălesc nici dacă
te apără copiii psihotici văzuți prin lumina rece a
lucrurilor pisate, luate cu pumnul să te calmezi,
să poți privi

fotografiile îngălbenite în care zâmbesc
mulțumit
poate chiar făcusem sex și avem ochii limpezi,
sfidători

poate de asta eșecurile mele nu au nimic
tulburător
doar o forță care mă face să mă detest

cei morbizi nu ucid

(agresiune tematică)

să supraveghez victimele e ca o obligație
de a mă mirosi
după ce mi-am analizat arma cu care ameninț
sau mâna cu care mă scarpin undeva
excitat de dreptul de a nu face reverențe
revoltei înfundate în fiecare agresat

o sarcină se rotește prin pântecele
indivizilor care mă privesc până încep
să le pocnească
vinișoarele pe față și să inunde gresia
apoi degajez masa coagulată

rânjetul meu rece lucește ca un film
pe pânza ruptă
a unui cinematograful în aer liber
prin găurile strâmte țâșnesc fascicule
care privesc copacii din jur
păsările trec razant
niște țânci pe roțile
un pepsi rece pe barul unei pizzerii goale doar
cu un televizor
mototolind seara ca pe-un staniol de ciocolată

se vede libertatea printre frunzele ude sau

printre dinții mei cariați
ochii sechestrați mă privesc cum pocnesc
de libertate

în mintea lor ca un pepene prea copt
la fiecare grimasă a mea se scurg hormonii
prin toate orificiile
de parcă sunt personaje de *pissing porn*

păpușile din instinctele lor devin inerte iar eu
ameninț ridicol până când nimeni nu mai e atent
li se destind fețele, zâmbetele încolțesc forțat
ca după o partidă nereușită de sex se ridică
timizi
îmbrățișându-se

cartoon deathwork (săru'mâna, nenea walt)

plexul solar desfăcut, mâna care duce mâncare
la gură
deasupra mațelor topite, cealaltă mână ține
scalpelul. fără ochi, văd rânjetul salonului
de autopsie, o magazie, un organ imens palpită
tinere, doamna asta nu există
așa cum ai căuta *mouse*-ul, *scroll*-ul
să schimbi ceva în structura imaginii, să reglezi
altfel pixelii și nu găsești decât
o atingere rece în buzunarul făcut cu bisturiul

moartea nu există

moartea e doar un mod de a răsturna
o clepsidră goală, privești nisipul absent
percepi doar spațiul dintre particule
între emoție și zvâcnirea unui nerv
numai o mișcare poate să curgă spre tortura
unei priviri

câinele acela taie cadavre și răscolește
amintirile mele
în halat alb, cu labe lustruite și rămășițe
de salam între canini și molari
îmi spune doar că moartea nu există
un joc de imagini descris prin sticla
măștii de sudură
definiții sexuale pe caldarâmul rece

senzația de anxietate, mă gândesc
acum cinismul
acum

moartea nu există
în cel mai rău caz e un carusel care te amețește
un timp, o vată de zahăr, un joc cu mingi
ușoare de cârpă și cutii goale, o tombolă
cu surprize de plastic
o înghețată care se topește pe mâna ce-și
schimbă culoarea și din nou un carusel ai cărui
cai stau pe loc
stau pe loc

sau, din *scroll*, altă imagine cu figuri uriașe
din plastic și aer
monștri pufoși pășesc clăpăug prin râsul
copiilor, un *montagne-russe*
silentios, dar se-aud pernele labelor lui *pluto*
lui *mickey mouse*
bugs bunny, scooby doo

zâmbete mari, *emoticons, hugs, fețe, fețe*
vesele și râsete ca o mână de bănuți aruncați pe
sticla care fixează puternic imaginile pe creier
un *press-papier* blând, prea blând

moartea e un produs *disneyland*

eram pierdut în numele meu

îmi voi vărsa mațele în chiuveta plină
nu ți-ai făcut temele, mihuț, adică totdeauna
mi-ai spus pe nume chiar când nu eram acolo
și nici la avortul acela nu fusesem
doar am visat un embrion mic, un pui de pasăre

lucrurile nasoale le-am ascuns sub parchet
cu un sentiment uleios, un moment apoi
stăpânirea aia de sine
te vede cineva, mihuț, mereu e cineva care are
o gaură-n perete și când ești privit
nu mai există nimic în tine
vomiți tot interiorul tău e un braț de rufe
murdare

lecția despre scârbă e tot ce-mi amintesc uneori
respirația noroioasă trage în plămâni un șuiurat,
o vidanță din cap până-n tălpi

hainele tale din prima zi, spitalul nouă
și motelul farsele
apartamentul din brâncoveanu
au încăput într-un portbagaj de mașină
sau într-o minciună gândită îndelung
dar toate se topesc în timp, devin armonii
selectate de o cruzime ce ne definește
am putea și azi face
lucruri care să ne purifice, dar preferăm să ne
spunem pe nume, doar urme mici, sinistre

selecția lașilor

vanitățile distruse revin în coșul pieptului
cu forța din ochii celorlalți. după ce amortizez
trec prin gropi, prin spasme și ajung să-i cunosc
știu câtă lipsă de reacție se ascunde dincolo
de mângâierea privirilor, o cârpă care șterge
praful, lustruiește oamenii până ajung un bulb
electric ce dă nuanțe prea albe unor mizerii

e o răzbunare să aștepti ceea ce e mai bun
în mine
fără să am un timp al meu, poate chiar
dimineața asta
m-am trezit pe întuneric și fără prea multe
procese
de conștiință, am de gând să-mi fac rău
câteva fapte mari în centrul orașului
într-o ținută scandaloasă, ceva grobian, urlete
geamuri sparte
în față la *tomis mall*, o bătaie cu scrumiere
la *kfc*

câteva lecții de umilință sunt tot ce-mi trebuie
o nevinovăție trebuie otrăvită cu alta, poate
o vreme lumea se uită revoltată în jur, curajoșii
mă fac
bestie ordinară, scuipat și alte căcaturi, vai
o boală cumplită și servilismul celor ce se cred
oameni numai pentru că s-au așezat în pacea
care vine ca o paralizie la început, ca un frig

textura întâi, metalica

[iron(ic) man]

fiecare trece prin experiențe metalice

eram mic și îmi spuneau călugărul
pentru că aveam
carnea neagră până la pământ
când am tuns-o am construit o armătură
reglabilă în jurul trunchiului

toată adolescența am renunțat
durerea devenise
un mod de a mai schimba câte-o bucată
nevralgică de os sau o ciozvârtă
cu un modul metalic

mi-am stopat creșterea devreme cu un drog
introdus prin urechi
de-o parte și de alta, discuri de halteră
mă țineau echilibrat

în armată am locuit în patul
unui pistol mitralieră
departe de spaima părții mecanice
noaptea ieșeam și încercam să fug prin țeava
rece și nesfârșită dar nu reușeam să dezertez
niciodată

când ne-au schimbat paturile de lemn
ale pistoalelor
cu un suport metalic rabatabil
am plâns pentru ultima oară
lângă butoiul cu lături din spatele cantinei
în care mi-am aruncat ultimele bucăți de carne

o vreme am fost un morman inutil
apoi am descoperit că pot
să scriu cuvinte în textura metalului

inutil
până când am văzut
că oameni de carne citeau
și începeau să ruginească

the spotless mind

nu poți găsi cadența
a mai fost ceva înainte
îți amintești doar scurtcircuitul
bucățile de gheață mișcându-se printre oase
doar senzația de la sfârșitul unui film
care repetă, fără nici un fel de tragism, loviturile
în craniu
o ușă pe care n-a mai deschis-o nimeni

hei, îți vine să strigi
dar la mine nu se mai gândește nimeni
putred, sfârșitul ăsta de an
o reptilă care se mișcă
mult mai încet când moare
ține ochii deschiși, solzii deschiși, mintea

doar nu mă ucideți pe mine, singur
tocmai acum când sunt atât de mare

ce era înainte să înceapă
amnezicele stări care rup câte-o parte din creier
și fug
în toate direcțiile
o ceată de maimuțe ale templului

sau ăsta-i alt film

când treci strada, când valsezi ca un orb

cu același tremur
în genunchii goi și te cuprinzi
te cuprinzi până ce ai altceva înlăuntrul tău
o frică intensă cu ferestre mobile
prin care privești
pumnii strânși și dinții încleștați pe aceeași
senzație de nedescris
petele se desprind încet de suprafața creierului
și se ridică
păsări de ceară spre o plajă de bazalt

dar nu ai nevoie de ajutor
nici să fii condus în dansul acesta
ferindu-te de ce e mai rău în aerul din jur
altă cadență strângându-ți trupul într-un pumn
un dans care te face din ce în ce mai mic
să poți fi strivit mai ușor
de memorie

dimineața scriitoarei

se duc tăieturile din piele în scrinul verde
sau în aliajul oglinzii
alunecă precum norii de cerneală

întins lângă țigară ascult cum, într-o altă parte
a clădirii
faci duș cu mâinile strânse pe țevile reci
ca și cum ceva din tine
nu e la loc

nu e prea în dreapta inima?

semnele curg prin țevi către tine
te udă
te pătrund

dorm de la 5 la 6.30, am
vise cu degete imaculate, văd doar mâinile
buricele, porii, pielea lucioasă, unghiile

la ridicarea coatelor de pasăre realizezi
că trăiești într-un mai mult ca prezentul
mersul tău, pilota mânjită de crize anonime
zborul prin tonul rece al vaselor ciocnite
unde va mai în dreapta inimii
pășești în gol

glasul legat de viitura ochilor și ceasul
zbătându-se să iasă din el

toate obiectele îngrămădite în memorie
în aliajul alb care le devoră
alunecă precum norii
ciocnirile lor desuete și sarcina electrică
retușează
apa care curge pe tine
apoi jos
căzut la picioare

alt poem rece

o vizită domnului olmos

sabato și borges

un culoar constant pe care nu circuli
decât printr-o legătură de sânge și dacă se văd
nuanțele descrise în termeni vagi, o percepție
dintr-un scaun al poliomielitei
și mâinile căutând mereu gâtul următorului pas
lovind sticla
controlând impuritățile fonetice
ale discursului

personajul a spus că mă cunoaște
la poarta casei era o fotografie mare
câteva fraze decolorate sub gâtul meu
câteva raze de vară

nu intri acolo decât după ce visezi groaznic
și vomیți
te învârti concentric și privești băltoacele
supurând
sub talpa albă

m-a invitat să iau loc
dar vorbea cu sine

de ce ai nevoie de visceralitate, domnule olmos
divorțul, vezi dumneata, e o chestiune simplă
doar decibelii vărsați în fiecare duminică

pe canal
luați de zoaiele orașului
acordați-vă pianul, domnule olmos

câte trei pleoape, câte trei retine irizând
frunzele de sub cap
pahare topite în umbră ca reptilele
se aude susurul culoarului și te ridici
a spus cineva un lucru
nu-mi amintesc dacă se întuneca, dar urechea
s-a îndreptat spre
crepuscul
ochiul a rămas în poală ca un copil cuminte
când pleci la plimbare
poți să pleci de tot fiindcă nu mai impresionezi
pe nimeni
domnule olmos

ești orb

strange kind of love

(soft words)

mi se pare că vorbesc banal despre toate
mai mult cânt un cuvânt care curge precum
laptele într-o gură închisă
apoi îți desprind ochii și văd cum se leagă de ei
o mulțime de viermi
când ți-e dor
pleoapele șlefuite taie fiecare om
și imagine în felii
doar spectrul lor rămâne la fel
o bucurie întinsă pe feliile de carne

aș vorbi despre un fel de dragoste
pe care o mănânc
sub ruperile de nori, sub tevatura ieftină
a manifestărilor
de la început

se schimbă ceva la fiecare respirație
abia dacă ne-am atins
și tot ce văd se deschide ca un cadavru
mirosind a sex
mișcarea încheieturilor se transformă în distanță
iar partea cilindrică a dorințelor
intră pe degetele unui sentiment de ură

învăţat să rupă bucăţi din noi

mi-e dor să ţes din cuvinte banalitatea
şi s-o beau ca pe lapte
să rămână doar în zâmbetul tău
o urmă de plictiseală

e frig
până şi ura se poate banaliza ca o zi
în care dormi
cu perne îngrămădite în stern
şi pături învelind trupul care tot curge spre tine

raport asupra orbilor

am uitat să vorbesc sau mi-au luat-o înainte
cei pe care-i ascult tot timpul
nu e nimic legat de tăcere
în mormanele de pământ
care se ridică zi de zi în gură
aceste dealuri nu suportă soarele
o iarbă aspră se întinde pe partea cu umbră
limba se strecoară printre fire în căutarea hranei

am uitat, asta nu-mi intră pe gât
și nici cei apropiați nu înțeleg de ce cuvintele
sunt cocoșe de cămilă
sub soarele lat, un deșert care se compune
din cât mai multe cărți îngrămădite în burtă
în cur, în piept

din cât mai mult venin băut grabnic în locul
setei
a firii apăsătoare
care grăbește turmele ce nu mai pot fi povestite
lângă un foc între blocuri
între prieteni

•••

acum multă vreme
gropile erau cuptoare de cărămidă
coborai scările și puneai mortul la copt
unchiu' sebastian a avut coșciugul prea înalt

calaciu a dat cu tesla
au sărit țândări
i-am mai văzut încă o dată fața purpurie
și când se zideau cărămizile
mi s-a părut că spune
ce dracu mă puneți să mă uit, mă, în tavan

•••

îmi induc o stare de rău dimineața, beau
cafeaua cu ochii țintă
se aprind becurile în blocul vecin
aștept până-mi revin, disting culorile
dispare lumina din cap, din nări, fantomele
mă scutur de morți și asta e o bucurie
care nu se compară
decât cu vederea orbilor
ori vârtejul în care mă trezesc înfășurat
striațiile tunelurilor din aer
înaintez
trag aer în piept, trag mai mult aer
dizolv tot în mine, știu să devin ușor
foarte ușor
o tăcere necesară
cei apropiați știu să vorbească
știu cel mai bine

două copilării, doi pumni de iarbă

mă, vrei să fii *my english patient*
să jucăm *poker* pe ierburi, când rămânem fără
plecăm până-n peninsulă, mai vedem orașul
împachetați în rahatul tău de mașină

dar n-ai luat foc încă, mă uit la scăfârlia ta
și văd țepii zburliți
mi-ești simpatic cum tragi din *jointul* acela
te scuturi de plăcere și deschizi o ușă
a creierașului cu mâna flească de transpirație

acolo sunt toate. gustul de usturoi, cataifurile
colecția aventura, bombeurile în geamul
vecinilor
apoi scabroșeniile alea cu alina de la 4
când îi șopteai în timpul orei
vrei să mi-o lingi de plăcere, vrei, vrei

eu nu mă pot lăuda cu nimic, dacă toți au avut
un maestru spiritual beton
eu l-am avut pe nea itu, șontorogul satului
avea două bastoane în care dormea, făcea pe el
apoi plecam să așteptăm poșta cu 3 ore înainte
își muta fiecare picior câte 7-8 centimetri

când priveam în urmă prin nisipul uliței
vedeam două rânduri de urme
șenilele lui
și mucii mei de limax

vorbesc singur, prietenii mei

poate nu e timp pierdut, așteptând de la ei
un gest ca și cum ai căuta chibriturile
prin buzunare cu țigara deja aprinsă
în colțul gurii și privirea înceteșată
în timp ce-ți închipui că fiecare celulă a ta
e mai mult decât un loc ce ar putea
deveni canceros sau o altă infecție
de care n-ai scăpa decât cu o donație anonimă

prietenii mei știu bine, în fiecare zi
ceva se așează pe noi și ne face mai mari
cred că lucrurile nevăzute se macină
dar nu ne place să le vedem abia acum
după ce știm că timpul pierdut poate fi simțit
nu ca o mare singurătate cu zâmbete forțate
și mâinile strecurate în alte mâini
umezite de ceață, un autobuz
pe care-l iei pentru că orașul
e ca un joc noaptea

ei știu că sunt sănătos și tac
că mereu beau primul pahar dintr-o dată
că trotuarele nu-mi spun niciodată nimic
dar colind străzile când simt
că se reaprinde în mine un foc mic
retinele se încălzesc și așa, mărite
devin un tunel prin care lucrurile din jur
intră amestecate și trec în cealaltă parte
habar n-am unde și de ce

merg înainte, nu mă opresc nici la semafor
îmi țin mâinile strânse pe lângă corp
și umerii înghesuiți
un gând cald ca un ceai se scurge pe creștet
și intră în toate celule corpului
nici nu știu dacă sunt bolnave
sau sănătoase, dar știu că undeva e o infecție
și-atât timp pierdut o hrănește ca pe un animal
flămând

transmigrație

poți vorbi liber despre captură
măcar cinci minute
un monolog dens până când miezul stricat
se răsucește ucis de celelalte boli
de care nu suferi
ridic ochii spre tine și partea cunoscută
a feței tale devine imaculată
îmi spun că ai o durere pe care nu încerci
s-o ascunzi
să faci din ea un discurs într-un salon plin de
chipuri incurabile

furia dublează pereții venelor

manifestarea capturii seamănă
cu o corespondență
se scriu cuvinte pe spitalul alb
pe umerii încordați în noapte
gesturile mele se repetă într-o sinucidere
care pierde înțelesul
mușchiul unui burghiu care tot sfredelește
pieptul, forează
lipește pe interiorul toracelui afixe

după ce mă prinzi de gât mi se desfac oasele
rezervația lor minerală respiră ieșită sub soarele
iernii
să-și înghețe nervurile banale
senzația de rotire se transformă în simptom

pot vorbi liber, dar
cuvintele nu înseamnă decât că refuz să ascult

nu-mi dispar nicicum certitudinea capsulei,
zidurile reci
hainele de emigrant. monologul se lungește
până când amestecă
toate cuvintele pe care nu le poți ierta
dă-mi apă și mai departe pot să mă descurc
prin acest *no man's land* căptușit cu fotografii
din copilărie

craii de hanul vechi

mi-e dor de un cadru dubitativ
al esențelor severe
mușchii mei de muselină se desfac
și cresc la gândul
că ne vom strânge din nou
la masa ca o ventuză
unde-a început frica
tropăitul lingav al cuvintelor îmbrăcate prost
sau strălucitor
fastul tuturor serilor bahice
mișcărilor, sensul, sistemul

vom avea fiecare sinele așezat în față
ca un pahar
conținutul dozat cu gheață
abur și fiertură alchimică
voi șase
și eu
câinele franțuz

în subsolul hanului cu lux și mucegaiuri
barbeș
țicnitul orașului, ne va servi
apoi valsând cu roaba în jurul mesei
va simți cum *viena*
studiază prin el nebunia
în timp ce

verbele noastre tari se vor lovi unele de altele
se vor freca până când fiecare din noi

va mai avea încă un sine
ca un balon agățat de papionul putred

de fiecare dată înaintea sărbătorilor
vreau să vă sun
să vă rog să lipiți receptorul de burțile
pline cu elevi învățând

vom sta și vom râde îndelung de toate câte sunt
doar o clipă privind
în mijlocul mesei un pahar lung
un singur pahar
al morții

poemul martei

mă-ncalț ca-n fiecare zi
mă gândesc aiurea la încălțăminte de fier din
basmă
la picioarele buturugă
ale tipului de la maraton

merg cu marta, ne privim încălțăminte curată

sunt alimente pe toate rafturile, dar nici măcar
nu le pipăi
cred că bunică-miu le-ar fi făcut fărâme
cu bastonul ăla încrustat
pe care-l tot strângea în mână, tânăr chiabur
întors din închisoare
el se încălța mult mai greu
îi duceam bucata de pâine
și cana de apă. nepoate, azi nu mă încălț
doar cu opincile
îmi pun cizmele de ofițer
poate-mi dau pământul

aș vrea să cumpăr altceva, marta mă privește
lung și tace
ține picioarele încrucișate cum a văzut

în revistă, ar trebui
să iau iaurt, dar nu

iau o ciocolată, o desfac și i-o întind martei
e împărțită în parcele egale ca pământul
bunicului. o așează
cu grijă
jos

ne descălțăm în liniște și pășim pe ea, vedem
cum țâșnește
printre degete și zâmbim

ceremonia pașilor (ritual de aruncare a mamei)

lucrurile cu-adevărat grave se spun simplu
ca și cum ai scoate mâna din buzunar și
când ai deschide pumnul
o pastă mucegăită ar sări din palmă
încercând să se prindă de nasturii de la cămașă
curgând spre prohab

lucrurile grave
mi se par mai simple decât acea zi
acoperită cu batista, un ou
în suportul de plastic, iar eu rozând unghiile
murdare

rarele momente când ai curajul să înfășori
după copacii din fața casei
părinții ăștia
singurii care trag de tine
până-ți cedează pielea

dar lucrurile grave cos la loc hainele rupte
cu miros stricat

ea începuse să putrezească
deși avea nările înfundate cu vată

se îndepărtaseră toți cu mâna la nas
lemnul ars îți strivea coloana

dar pășeai prin noroi
spre burta gropii deschise

până și iarba mirosea sub pașii rudelor

mi-ai zis
după ce rămâi singur e mai bine, uită-te spre
grădină
o să aștept să curgă din noi sărbătorile
îmbătrânite

încet, ai mai strigat, încet
apoi

nimic nu poți spune grav, fiule
niciodată n-ai știut de gravitatea solemnă
a lucrurilor
iată
pășești în spate cu mama ta de parcă
ai mai avea ceva de făcut
după aceea

Fe

vorba lui ozzy, just a dreamer

i-am visat pe toți
cu amănunte pe care nici ei nu le știau
fără nicio legătură cu viața lor, uneori
treceau prin întâmplări
de care-și dădeau seama că le găsesc
doar în visul meu

i-am visat pe toți câți i-am cunoscut
să fi scăpat unul sau doi

mulți mi-au spus
mă simt mai bine în visele tale
parcă e altă climă
parcă altfel mergi cu noi în creier
și nu ne zgudui atât
culorile sunt mult mai vii și ne simțim
mai aproape unii de alții
e mai multă pace

mă miram
de unde atâta pace

sau chiar am primit sfaturi cum să fac din asta
o afacere
să fiu un manager bun cu studiu de marketing
campanie publicitară agresivă
sloganuri coercitive
veniți pe tărâmul viselor
ați fost vreodată în cel mai frumos vis
dați-vă șansa unui sejur în vis

dar m-am sustras
vezi tu, una e s-o faci pentru prieteni
sau pentru cei cunoscuți
aiurea și alta pentru cine vine și-ți întinde un
cec sau *cash*
făcându-te servil chiar și-n visele tale

prietenii mă sfătuiau să mă las de slujbă
fă-ți treaba asta ca lumea
ești cel mai bun visător din câți cunoaștem
și chiar de suntem prieteni
te plătim pentru asta

mă rugau dormi mai mult, dormi măcar
opt ore pe noapte ca să putem și noi
să rămânem cu un fir epic consistent

de-un timp nu mai visez
poate s-au supărat toți pe mine
am început chiar să nu mai dorm de frica
viselor în care n-ar mai veni nimeni

sinucidere după metoda gater

plâng

ca și cum aș fi un titlu de poem
dar nu sunt
nu mai trec prin acei copaci străini
fiindcă nu toți arată nordul dacă nu cu ochiul
cu o masă lemnoasă caldă
toate titlurile sunt precum atelele
susținând picioare frânte

râd

la sfârșitul poemului
sunt mai ușor decât talașul ros
în dinții mei de tăietor de lemne
și suflat cu buzele țuguiate în vânt
dar nu sunt

și nu mai scriu poeme ușoare
cu divertisment lemnos

râd și plâng

m-agăț de-o creangă robustă
și mă sinucid
fac din mine chereștea de primă calitate
vecinul de pagină și sinucidere
îmi spune
măcar fă-o în paratext, idiotule

painkiller

aveam în ureche un șir lung de sfinți
care se ascundeau
pe vremea comuniștilor le era frică de ăia
după aceea, s-au ascuns
de frica sirenelor de tren
stăteau întinși pe scăriță până ieri
când am trecut pe lângă gară și am simțit
cum se înfoaie sângele
și se canonizează
iar eu miros a aghiazmă din tălpi
până pe străzile limitrofe ale
orașului întins ca o capsulă analgezică

azi
în stomacul meu s-a înființat o secție modernă
de radiologie. medici burtoși scanează atent
cetățeni și scriu clar diagnostice
în stomacul tău se-ntâmplă un vis
toți pacienții sunt sănătoși tun
mă gândesc, la dracu'
să vezi că sfinții au ajuns în stomac și locuiesc
acolo ca-n rai
și m-apucă durerile

iau orașul și-l înghit
e doar o capsulă
analgezică

navaho

îndemnurile pentru vite se potrivesc
în orice context social, dar circumscrierea
se lipește altfel
de pielea percepției

fiecare, în dreptul parcelei
printre expectorații
dă animalelor un sens mai comod
căci există o motivație letală și logică
a imprecăției
prilejuită de iadul individual

well
a zis prietenul meu american în acea zi
abia ieșit din cucuruz
în clipa în care a auzit cum o țărăncă
uscată ca o smochină și arsă de soare
statueta aia chircită de la hamangia
striga cu un retevei în mână

na vaco

femeia drăcuia de morții și dumnezeii
mă-sii

phill s-a holbat la ritual
apoi la mine

navaho here?

schimbarea la față a textului

ludic as(s) your texture

fundul tău ar fi cel mai bun text
dar nu mă lasă inima
să-l scriu. doar când mă gândesc la el
mi se lovește de tâmple
un fel de pendul
un fel de frate mai mare cerând
un os de pește
să-și pătrundă buzele
și să umble prin tine
ca un african prin mijlocul tribului
cu tam-tamuri și tatuajele *voodoo*
pe care ai tot amânat să le faci
exact deasupra depresiunii dintre fese

fundul tău ar fi un text beton. I-aș simți tare
sub oase
pătrunzându-mă
tulburând cu un tremur ușor
pupila mea dilatată
simțurile mele dilatate
alifia cuvintelor s-ar topi pe piele
ar pătrunde adânc prin nervurile palmelor mele
care s-ar tot gonfla
până aș deveni un cartograf plutind
cu zeppelinul deasupra dunelor

m-aș tot ruga să cad cât mai de sus

și să-mi rup gâtul
în deșertul acesta *cohelian*
aș muri încet precum un div de cinema
într-o peșteră

m-ai trezi după câteva ore
dezamăgită
iubitule, mă tot rogi să te las să gândești
pe fundul meu
dar tu mereu adormi cu capul pe el
cine știe ce ascuți, cine știe ce visezi
când te trezesc ești total, dar total schimbat

antiastronomica

eppur si muove

clement se tot uită la cer apoi spre urban
care stă trist cu *national geographic atlas of the
world 7th edition* într-o mână
și cu *astronomischer bilder* atlas al lui *nitzschke*
în cealaltă

pe fața lor se citește nedumerirea
încă

la un foc mic, se încălzește *giordano*
mâhnit
lângă *galileu*

împing planeta *pluto* de la unul la altul

bruno

mă, băieți

strigă clement

lăsați dracu' planeta aia într-un loc fix
că vă ard vreo două de nu vă vedeți

apoi către urban șoptind
de unde, doamne iartă-mă
să fi știut noi toate cele
și nu doar sfinte
aruncă repede hârtiile pe foc
văd ăștia doi și iar avem necazuri

ion a' lu' puiu

de când a mai îmbătrânit
ion a' lu' puiu ține tractorul de coarne

i-a pus drăciei cu mulți cai putere
corman, talpă, brăzdar și trupiță
iar în locul volanului
o pereche de coarne pe care puiu
le-a lustruit cu pământ, salivă
și bășicile din palme

e mândru de apropierea de lut
deși stă pe grămada de metal și strigă pe nume
tinichelele tractorului
de parcă ar fi boi

mișule, priene, joiene
hăis, mă, tată
mă, cea

e duios să-i vezi biciul încolăcit după burlanul
de eșapaj, sclipirea din ochi, țuica de la curea

și, la sfârșitul zilei, să-l vezi împleticindu-se
cocenii din brațe
îi împiedică mersul
cade în nas la botul tractorului, râde
na, că m-am îmbătat
îl mângâie încet șoptind
mănâncă, mănâncă
biet animal

calul lui marx

prima dată, *marx* picherul
a intrat cu calul în căminul cultural
la film
calul a strâmbat din nări lingând zăbala
mustața lui *mihalkov* se scurgea ca iarba
pe lângă pânda ecranului
ăsta seamănă cu *stalin*

a doua oară era bal
privea pe sub ochelari cum *șnaidăr* schelălăia la
vioara șuie
pe care-o freca țiganul
a izbit copita de dușumeaua scenei ițind lăutarii
dând din cur ca sergiu celibidache
cartof lovea-n tobă, fuscinelul îi ajungea la
tavan
arăta ca un rahat cu moț

șnaidăr
urla la firul de wolfram din bec
necheza și calul ca o mătă-n călduri

marx vorbea cu baba lui *villy brandt*
și pe soțul meu îl cheamă *karl*, dragă

până l-a întrebat șeful de post bă, tâmpitule
de ce calul tău trage către căminul cultural așa
ca soprana la liposucție

ascultă europa liberă, bre, șefule

ociocioc n-a zis nimic pe moment
ia mai zi, mă
cum se spune sedusă și abandonată în chineză
cioc cioc ciao
și i-a pus cătușele

ce dracu', bre, șefule, te pui la mintea calului
se ruga a doua zi lângă secție
șnaidăr
după ce oprise gaterul mobil cu toți ăia
care-l ajutau să taie butucii
daktarii
plini de rumeguș
cocoțați pe lamă

ce mortal vă stă, bă
a mai zis ociocioc și-a trântit cu cascheta
către tabloul lui ceașescu

baudelairebreanu

fundulea 625

inginerul carabulea stă la marginea solei
și-aruncă priviri
păpușoiului cum crește
recoltei lui trecute de buric și mătăsii curgând
spre tractoare

lovește cu vârful piciorului scheletul unei cățele
omorâtă anul trecut de nea fane
cu selectorul

înaintează către irigatoare calcă încet
bulgării jilavi printre păsări care-și iau zborul
recolta geme, se-aude rapsodia română
din partea cealaltă. îl trece
un fior pe șira spinării
își privește cracii pantalonilor împinși în cizme
se-apeacă
îngenunchează
și sărută brazda
ca pe o mireasă

ptiu, ce tâmpit și ion
al glanetașului
pământul ăsta pute a hoit
de cățea

comfortable sheet

mi-ar fi părut bine să curăț cartofi la căldură
să rotesc încet lama cuțitului după pulpă
aș fi așteptat să se scurgă șpanul maro
un rahat de câine, tot eu să mă uit la mine
mut, un soldat care s-a înfrățit
cu castronul de inox

dar cărăm focoase
sunt reci, noroc că-s flaușat pe dinăuntru
cresc temperatura mațelor
până bate gongul sau apare dobre
de după colț și zice bă, futu-vă-n gură de buhari
asta e supermuniție, bă, voi sunteți buni numa'
de gheaze

atenție maximă, soldicilor
stivele astea să cadă pe voi
hă, ce de cacao ar fi, păi, hațegul e o zonă
mișto pentru un lac de acumulare

dar 'nevoastră, don plotonier, ce-aț' face
atunci? un căcat, bă, bologa, un căcat
ce noroc pe 'nevoastră, don plotonier
căcații plutește

la bebe + lușu

lușu n-are sensibilitate ca orice om
umblă pe stradă, e un derviş în căutarea hranei
are prieteni mulți care nu vorbesc despre el urât
dar nu se pune nimeni în locul lui pentru
că nu e sigur, sau e prea frig acolo unde stă el

nu are vocea ca la 15 ani, nici fața de copil
doar materialul hainelor noastre e la fel
când facem cu rîndul de pază să nu ne fure
motocicliștii poșirca de bere
și e frig, dar merge alături de noi
ca o căldură de brichetă stă sub barba aia
e o bucată de pământ care face în mintea ei
câte-o statueta mică pentru fiecare

da, memoria lui e grasă, o bucată de slănină
dacă o compari cu povestirile lui
ți se pare un om care poate fi pus pe picioare
după o frecție cu spirt

lușule, scoală, i-am dat nume cârciumii
mugur a zis că e bine să poarte numele tău
chiar dacă e un nume tâmpit
poate îi punem ceva în față, să fii un copil
care-a terminat a.s.e-ul și așteaptă
ca o bătrână să mai scadă din prețul chiriei

sau să-l mai asculte o dată pe puștiul de 4 ani
al lui papacostea
recitând naum

cinci personaje îșiucid autorul

(unreliable or bias)

(visul lui *cinghiz*)

arsura e o zi închisă în altă zi
păpuși rusești
pe capătul podului, zgura se topește
ca o lingură de *amigo* în gura deșertului *gobi*

(*mike patton funkadelic*)

deasupra de lumină
un satâr cu care mângâi capetele retezate
ivite din cloaca decolorată de frig
o imitație de gips face ouă și pui
pe tăișul plin de cuiburi
și pene flamingo

(*patrick swayze kills keanu reeves*)

azi sunt singur, nu mai cresc în interior
nici în exterior
toate tuburile ce țin în viață lucrurile din jur
se desprind
mă eliberez coborând scările
le lipesc bine de tălpi și verific planșa cu
degetele
apoi privesc valul clădirii de-alături
picioarele se cabrează
și unda mă izbește în plin, doar apuc să privesc
prin pânză
chipul tău descompus

(hermes)

mă aud strigat de pe plaja elastică
azi ai adus scrisorile sau ai furat
cirezile de surferi
doar vecinii se străduie să țină yolele în vânt
cocktailurile părăsite se varsă
pe firele electrice iar flamele rup carnavalul
în bucăți
amplitudinea efectului de seră duce fetele
spre măslini

(yodle – geoffrey rush)

fragmentat de ficțiunea toridă
până la refuz
reglez melodrama din *stand up*
îmi cer iertare, iubito, chiar îmi cer iertare
rezervele de hârtie, cerneală colorată și sânge
s-au dus, privește
corzile pianului și tocul înfipt în aortă
shine
shine on you crazy narrator

guvizi din toate bălțile, împuiați-vă

nu mai dăm doi bani pe toate preceptele
despre libertate
poporul guvizilor e destrămat și lovit în boașe
stă pe prundiș cu burta pe memoria colectivă
și scoate prin inelul cast bulbuci
nu papă orice fel de etică

nu plotogării globalizante sub masca facială
a mustăților de pe copcă, ci teroarea
hidrogenului inutil din care
trusturile americane nu consumă
nu scot din involuție
decât plevușca și burtăverzimea dolărească
în morga recifurilor, icrele și-o trag între ele
manciurian, viviparii
afară din poșircă, domnilor, e vremea
schismelor paraplegice
ne ajunge discursul șoptit al pașilor mărunți,
prea ni s-a vorbit
despre avansul ihtiologic. o dorsală mică
pentru guvizi
o coadă de balenă pentru civilizația piscicolă,
aceasta este drama care se vede de la fund
spre muia modernității

the last of the mohicans

la dracu

îmi amintesc ce bleg eram când ne jucam
de-a indienii după ce citisem *j.f. cooper*
până să mă trezesc eu
unul din voi era *hawkeye*
altul *uncas* și celălalt *magua*
mie nu-mi rămânea să fiu decât *chingachgook*
de ăsta fugeați ca dracu de tămâie
habar nu am de ce

n-aveam nicio *cora munro*, nicio *alice munro*
lipseau și *duncan* și colonelul
dar noi tot ne jucam cu ei

eu, mereu, *chingachgook*

parcă cineva știa ce știa
uncas face case la roma și se uită
de pe o clădire în jos, se gândește și-acum
cum i-o trage lui *magua*, care e-n bișniț
în banatul sârbesc
hawkeye a ochit un post de consilier juridic
la un minister

numai eu am rămas înfipt adânc
în *bildungsroman* încărunțit ca indianul acela
de care ați tot fugit
v-arăt marele șarpe al degetului opt
și tac

Cuprins

<i>Auto</i>	7
o încăpere din viața lui ivan denisov	8
ziua medusei.....	10
algos	11
să ne întâlnim pe un teren de golf.....	12
somnul e doar un întuneric cu ochii deschiși...	14
lolita	15
madness cream	16
breathe! (are we alive?)	17
blossom into hate.....	18
cărămizi și conserve	19
blind days.....	21
purple good morning	22
falling into no sleep	23
masa orbilor	25
night of the mole	27
season of the wolf	29
<i>Da</i>	30
father's night-mares	31
brasilia.....	32
never ending	34
no funeral in my mind.....	36
the great cold	37
cusături acvatice	38
jupuirea taților	40
moartea e o ficțiune a degetelor.....	41
vinovații ucid din nerăbdare	42
cei morbizi nu ucid	44

cartoon deathwork (săru'mâna, nenea walt) ...	46
eram pierdut în numele meu	48
selecția lașilor	49
textura întâi, metalica	50
the spotless mind	52
dimineața scriitoarei	54
o vizită domnului olmos.....	56
strange kind of love.....	58
raport asupra orbilor.....	60
două copilării, doi pumni de iarbă	62
vorbesc singur, prietenii mei	63
transmigrație	65
craii de hanul vechi	67
poemul martei	69
ceremonia pașilor (ritual de aruncare a mamei)..	71
<i>Fe</i>	73
vorba lui ozzy, just a dreamer	74
sinucidere după metoda gater.....	76
painkiller.....	77
navaho	78
schimbarea la față a textului	79
antiastronomică.....	81
ion a' lu' puiu	82
calul lui marx	83
baudelairebreanu	85
comfortable sheet	86
la bebe + lușu	87
cinci personaje îșiucid autorul (unreliable or bias)	88
guvizi din toate bălțile, împuiți-vă	90
the last of the mohicans	91

lector: George Popescu
apărut - 2008